

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosa)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

PER LA "GRACIA"

s heu detingut, alguna vegada, a pensar en el sentit moral que tenen la paraula *lliberalitat*, la paraula *noblesa*, la paraula *magnanimitat*? Hi ha sobre tot en aqueixes paraules un sentit de *gracia*, de virtut generosa, de bondat característica de les més altes excelències espirituals.—Y nosaltres, els qui ens planyem de la falta de veres aristocracies en la societat present, atindim en el fons, an aqueixa ausencia de *gracia*, de *gracia* en la puresa del seu doble sentit estetic y moral. Un dels signes més tipics de la nostra decadencia es segurament aqueixa formidable inversió de jerarquies per la qual les castes directives y poderoses són avui les qui monopolisen les despietades dureses jurídiques y fan una senyal de *pollice verso*, com els romans a l'amfiteatre, davant els caiguts, mentre les classes populars clamen contra les lleis de sang y demanen les pietoses reformes...

Fenomen social curiosíssim: cada vegada que hi ha un reu de mort per delictes vulgars, les ciutats aixequen un clam d'indult. Aleshores la pietat es de *bon to*; entra dins la norma de les elegancies socials que solen dirse *caritat*. —Però's tracta d'un condemnat a mort per delictes que tinguin, de prop o de lluny, caracter politic: aleshores les peticions d'indult són un signe de baixesa o plebeisme, són una mena de complicitat ab els criminals que's tracta d'arrencar a la mort.—No hi ha res que provi millor que aqueixes observacions el caracter de *lluïta de castes* que ha pres entre nosaltres la política, la que hauria d'esser lluita d'ideals.

La premsa anomenada independent es la principal culpable de tal desviació de sentiments publicis. Tots els qui hem vist caure sobre nosaltres el pes de les lleis persecutories de l'opinió, tots els qui hem hagut de convertir en heroisme la nostra feina de publicistes, y arrisquem cada dia a les puntes de la ploma el pervenir, la felicitat domèstica, la sort, sabem que la premsa té la culpa de la persecució de la premsa, perquè el periodisme de les dretes ha mancat als seus devers educatius, y ha aclamat totes les extralimitacions del poder. Per això troben avui una absoluta *falta d'eco* les generositats, les nobleses, les lliberalitats, les gracies, en un món que certa premsa ha saturat d'egoisme purament defensiu y guerrer.

La prevenció de les castes *conformistes* contra l'indult politic es un fenomen paralel al de la prevenció del jurat contra'ls delictes que atenten a la propietat privada; inversament de certa benevolencia pera'ls delictes d'homicidi vulgar. Es que'l robo, com la violencia revolucionaria, atenten directament contra'ls *conformistes*, mentre les violencies particulars atanyen d'una manera privativa a certes gentes y a certes castes. A Fransa va esser impossible l'abolició de la pena de mort a causa dels *apaches*, perquè els delictes de sang de l'*apachisme* són un perill public y no privat. Les

La Meller regionalista

—¿Què't sembla, Cierva? ¿He fet be de contractar aquesta estrella?
—Ja ho crec!... Es l'única manera de fer la competencia al Cine d'en Canalejas.

proporcions del cas Rull, a Barcelona, obeiren a una psicologia consemblant.

Una altra inversió curiosa de termes: el catolicisme, qui hauria d'esser, pels seus orígens, enemic nadiu de la pena de mort, ha estat, historicament, y continua encara, el preconizador de les impietats y les violencies legals. No oblida els autes de fe...—Mentres els partits d'esquerra, que veuen ab pena deshonrats per la guillotina els orígens revolucionaris, han fet cosa propia l'abolició de la pena de mort, com a consubstancial ab les veres democracies.

Ah!, aquesta mania de creure patriotisme suprem la consagració de tot lo actual y vigent en la forma política nacional! No hi ha, en veritat, cosa més contraria an el patriotisme que aqueixa auto-idolatria; perquè el patriotisme es l'obra eterna y continua dels no conformistes, dels qui apelen a l'ideal (o sentit de lo millor) contra les realitats sempre imperfectes y impures. Contra'l concepte de la patria reclosa, adoradora de sí mateixa, ells volen la patria irradiadora, espiritualment conqueridora y agressiva, desbordantse més enllà de les fronteres, adoctrinant el món. No sols protestem contra aqueixa intervenció d'Europa a Espanya de que alguns ens acusen mentres la provoquen, sino que volem l'intervenció d'Espanya a Europa en un imperialisme o hegemonia de llibertat. Volem alzar en el nostre centre nacional una càtedra de llibertat cosmopolita. Y de tal manera ens mou aqueix patriotisme inquiet, infinit, eternament perfectible, que si vegessim arribada la patria a la suma perfecció creuríem que aleshores comensa a decaure, perquè li faltaria aqueix motor d'ànimes que es l'ideal, l'esperansa colectiva, la visió de pervindre millor, el paradís, en fi!

Creieu que la defensa de la patria contra'ls patriotes es una forta necessitat present. Cada vegada que, per exemple, parlant dels toros, sento retreure aquell topic vulgar del pugilat anglès, me dic: «Comparar els toros ab el pugilat es reconeixer la barbarie dels toros; una brutalitat no n'excusa una altra, sino que la suposa.» Vetaquí les dues menes actuals de patriotes. Ells diuen: «Si aquí hi ha això, a Anglaterra, a Fransa, a Alemanya, hi ha això altre!» Y nosaltres volem que quan a París s'alsi la guillotina, o a Londres la forca, les gents de per allà's diguin: «A Espanya ja no hi ha patíbuls!»

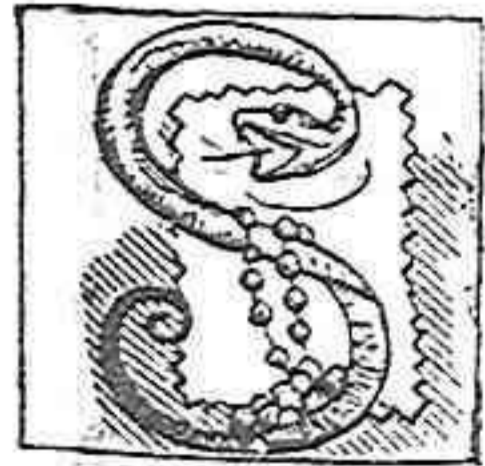
Un il·lustre amic, gens sospitós de republicanisme, m'escrivia fa poc: «Pera certes gents, l'ideal de govern seria un torn pacífic entre Don Juan y Don Luis, cada un ab la seva llista...»

La justicia es una bella cosa; però la gracia encara ho es més. La justicia serà el dever de les munion, per instint de vida. Però la gracia es el dret suprem que caracteriza les seleccions y posa al front dels elegits un signe inconfonible. No s'oposa a la justicia, sino que la completa y depura. Heu reparat, en fi, que la paraula *humanitat* equival sempre a benevolencia, perdó, gracia? Es que l'home sols arriba a home, des de l'animal originari, per la gracia del seu cos y del seu esperit, que posa sobre'ls seus egoismes de casta y d'individu el pler semidivi (això es, humà) del perdó, de l'odi a la sang, de la bondat y la bellesa graciosa...

Per tota aquesta quintaessencia de superioritats humanes jo m'honro avui en elevar als poders publicos un clam de perdó que alliberi de la mort als condemnats de Cullera. Y no crec que contra l'horror de llur crim pugui trobarse compensació més alta, sanció més justa, lliçó més eloqüent, que aqueix perdó. *Humanitat contra inhumanitat*. El mal no's compensa ab el mal, sino ab el bé.

GABRIEL ALOMAR

Garbellant

Si donem un cop d'ull a la tasca feta durant l'any que demà s'acaba, el fastic revoltarà nostre estomac. Ni en la política general d'Espanya, ni en la particular de Catalunya, ni en l'especial de Barcelona, s'hi veu

altra cosa que una descomposició total y un aplaudidor afemellament.

Fa dos anys que es al poder en Canalejas, y com a mostra del seu esperit lliberal acabem l'any 1911 ab una pila de societats obreres clausurades; com a prova del seu criteri ample y generós tenim un patíbul a punt d'alsarse; com a demostració de la seva política prudent veiem una sangria oberta al Marroc; com a testimoni de la seva habilitat tenim la seva llengua oberta sempre a totes les indiscrecions y a totes les fantotzades.

Fa dos anys, o més, que estem fent l'*Esquerra* a Barcelona, y, per culpa de tots, de lo que estem

a punt es de liquidarla; volem afermar l'esperit català de totes les forces que actuen en nostra terra, y una de les més importants, la *Lliga*, s'apropa al règim, aspirant a governar ab el present estat de coses, que equival a perpetuarles; emprenem creuades contra'l caciquisme rural, que encara fa de les seves en diferents punts de Catalunya, y els cacics segueixen fent la seva, burlantse de totes les amenasses dels diputats y de totes les tartarinades de les Joventuts. Ni del cop d'ull que de memoria donem a l'any que acabem, ni dels records que tenim de l'anterior, podem guardar el consol d'una acció feconda, una victòria assolida o una satisfacció lograda.

Mal any el que acabem, però per les trasses no podem esperar que sigui millor el que s'acosta. Al Marroc seguirà la sangria oberta en les files de nostra joventut y en els reconcs de nostra caixa; en Canalejas, si dura, seguirà fent una política encaminada a rehabilitar an en Maura; l'*Esquerra* continuarà fentse, posanthi els seus homes no unes mans treballadores, sino uns punys amenassadors; el catalanisme farà la seva via entre tartarinades y claudicacions; els cacics seguiran fent de senyors feudals allà ont els dongui la gana.

L'exemple del passat es un segur pronostic per a'l pervindre. Millor que'n es equivoquessim.

JEPH DE JESPU

Se pot creure?

En la secció «De l'Ajuntament» deia dijous *El Poble Català*:

«SOPAR INTIM.—A la «Maison Dorée» anit obsequià el senyor Mir y Miró ab un sopar a tots els seus companys de la comissió d'Hisenda. També hi assistí el senyor Serraclara.»

Suposem que lo de a tots serà una errada d'*El Poble*, ja que no es possible creure que ni en Lluhi ni en Monegal hagin acceptat aquet sopar ab que'ls ha brindat en Mir.

Consti que per aquesta vegada creiem l'informació d'*El Poble* equivocada.

Fora bona que, després de tant concitar els anims de la gent contra la majoria consistorial, després de tants discursos y tants articles tractantlos de lo que cap persona mitjanament honrada pot sentirse, acabessin els guardia-civils per beure en la copa que beuen els altres! Ni que ho vegessim podríem creureho.

Doneume per uns anys la direcció de l'Educació, y conseguire transformari el món.—Leibnitz.

Davant del pessebre

—Miri, veu?... Els Reis són en el Naixement.

—En el naixement?... Ai, ai! Jo'm creia que ja havien batejat fa dies...

LS nostres lectors, salut y llibertat, y un any nou més felis y més prosper que'l que ha d'acabarse demà a les dotze de la nit.

Y aprofitant l'ocasió de dirigitshi particularment la paraula, tenim el gust d'advertitshi que, ab motiu de la festa extraordinaria de la vinent setmana, el proxím número de LA CAMPANA sortirà el divendres, dia 5 de Janer.

Poc ha durat la pau del Rif, concertada, com ja recordaran els nostres lectors, el 27 del passat Novembre ab les kàbiles de les vores del Kert.

Desde'l divendres de l'altra setmana pot dirse que'ls nostres soldats que ocupen les posicions avançades surten a batussa per dia. Y algunes, com la del 22, la del 24 y la del 27, han sigut de tal naturalesa, que no hi ha exageració de cap mena en calificarles de verdaderes accions, en les quals hi han pres part totes les armes, l'artilleria en primer lloc.

Com ja pot suposarse, l'exèrcit espanyol ha suferit algunes baixes, entre elles un tinent-coronel y dos capitans, morts en les altures de Tauriat-Zag.

El número de soldats morts y ferits no podem precisarlo. Les noticies, per raons que'l Govern ja explica, venen molt confoses y incompletas, y serà precís que passin alguns dies abans no se sàpiga tota la veritat.

Lo que sí se sab, y d'aquí neixen les preocupacions de l'opinió, es que'ls darrers xocs s'han produït impensadament, quan res feia esperar tan extranya y furiosa embestida.

Sembla, ademés, que entre les kàbiles entrades ara en foc, n'hi han algunes, veïnes dels territoris del Muluya, ocupats pels francesos.

S'assegura, en fi, que'ls rifenys disposen de municions en abundancia, y que la seva tàctica, al atacar, es completament nova y com si obeís a una direcció intel·ligent y molt superior a lo conegut fins ara entre aquells indomits selvatges.

Quin valor ha de donarselshi a totes aqueixes observacions? No'ns atrevim a imaginarho.

Però, hi hagi d'això lo que hi hagi, lo cert es que'l territori del Rif dista molt d'estar tan pacíficat com el Govern ens feia veure, y que'ls nostres pobres soldats, en vigilies de Nadal, han pogut repetir el final dolorós d'aquell cantar:

¡Qué Nochebuena más mala!

Y de la revolució de la Xina, què? Les noticies que d'allà ens arriben pequen bastant de contradictories.

Està fóra de dubte que la corrent republicana avansa y s'extén més cada dia. Però, mentres hi ha qui assegura que'l seu total triomf es sols qüestió de setmanes, altres diuen que'l Japó y els Estats Units, cansats de tantes matances y de tants incendis, estan disposats a intervenir en el conflicte, mal sigui a canonades, pera evitar que la rebelió, iniciada en el litoral, se propugui y's fassi mestressa de tot l'imperi.

Nosaltres volem creure que això no són més que veus que fan correr els reaccionaris de la Xina... y d'altres punts, pera ferse passar la por que la naixent república els inspira.

¡Ja era hora!

Per fi sembla que'l senyor marquès de Marianao, il·luminat no sabem per qui, ha dimíttit l'arcaldia de Barcelona.

¡Be se n'han hagut de fer de passos y manobres pera donarli a entendre que a Casa la Ciutat hi estava de més!...

De tots modos, no hi ha que extranyarho.

Es allò que diuen els pagesos:

—Les pastanagues, com més grosses són, més costen d'arrencar.

Advertien a un fulano que treballava insistentment un empleu important.

—Ja deus saber que, per aquet carrec, se necessiten coneixements especials...

—Coneixements?—respon ell.—Això rail! Ja conec un diputat.

S'està projectant, pel Consell de la Joventut Federal Nacionalista Republicana, un gran homenatge a don Eusebi Corominas.

No som partidaris de que això dels llaurers sorollosos se produiguin del modo alarmant que's ve fent, però, com que'l veterà don Eusebi se'l mereix..., vinga l'homenatge!

Tothom se devia enterar, no fa gaire, de la mort del milionari Rothschild.

Molts són els que, davant de la nova, hi varen fer el seu ironic comentari.

Entre aquets cal esmentar an en Girona pobre, qui, a l'enterarse'n, diu que va exclamar:

—En Rothschild es mort?... Uval!... Ja ho sabia que un dia o altre jo fora més ric que ell!...

Després de Santa Victòria..., Santa Inversa. Ens referim a les foguerades que s'han donat novament al Kert.

Per cert que'ls ministerials, al donar la notícia van dir que's tractava tan sols d'una «escaramuza».

Muza no'ls no sabria dir si ho era; però de que es cara, no hi pòsin dubte.

Balans de fi d'any

—No sé per què han de dir que'ls negocis van malament. ¡Mirin, ben administrats, si produeixen encara!...

Realment, el tal metge's mereixia l'homenatge.

Aquest els pot enviar a l'altre barri com els altres...

Però al menys els hi porta més barato.

Preguntava un dia en Paludaries a una senyora guapa y revinguda:

—Sabria dirme quin es el camí més curt pera arribar al cel?

—La linia recta—li respongué la fulana.

—Doncs, desde ara renuncio a anarhi.

—Per què?

—Perquè les linies que m'agraden a mi són, precisament, les curves.

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2221

- 1.ª XARADA.—Camila.
- 2.ª ANAGRAMA.—Carles-Clares.
- 3.ª TARGETA.—La verge boja.

XARADES

I

El noi xic de cà'n Rafel,
que es un tres molt atrevit,
de beure dos té neguit,
y el seu hu-dos l'altre dia
l'hu-dos-quart ab gran recel
de que li faria mal,
proposantli la total
de que, si dos no bevia.
l'hu-dos al tres donaria
per' castanyes, més d'un ral.

PEP SABATÉ

II

Com que jo no dic primera
que pugui ser molestós,
ni fassi mal a un tercera,
no's pot criticar a dos.
Per aquell total que poso
a les columnes d'El Noii
sens que ningú s'esbaloti
jo al govern per fi m'imposo.

PEP SABATÉ

III

Es ma prima una vocal,
part del cos es la segona,
y veureu com el total
un vegetal de cop dona.

R. VALLS

IV

Vareig comprar un primera
a cà'n Primera-segona,
y a casa de la Ramona
una primera-tercera;
y después, ab la total,
varem anà al Hu-tres-dos
ab el seu cunyat Ambrós
y el meu cosinet Nadal.

N. N.

ANAGRAMES

I

—¿Es aquí el senyor Pasqual?
—No: se'n tot ab la Total.

J. FARRÉS GAIRALT

II

La Tot ahir va total
el traje que jo portava,
fent bromes ab en Pasqual,
en Bernat y sa germana.

R. VALLS

TARGETA

C. SALA SOLER

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el titol d'un celebrat drama català.

R. A. (a) PAU DE LES CALSES CURTES

MUDANSA

Un total ahir va total
un total de casa en Pla.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

JEROGLIFICS

I

torna torna

JOAN ROCABERT

II

QUIM
: I
FAM
: I
X T

EUDALD SALA

III

Mars bo

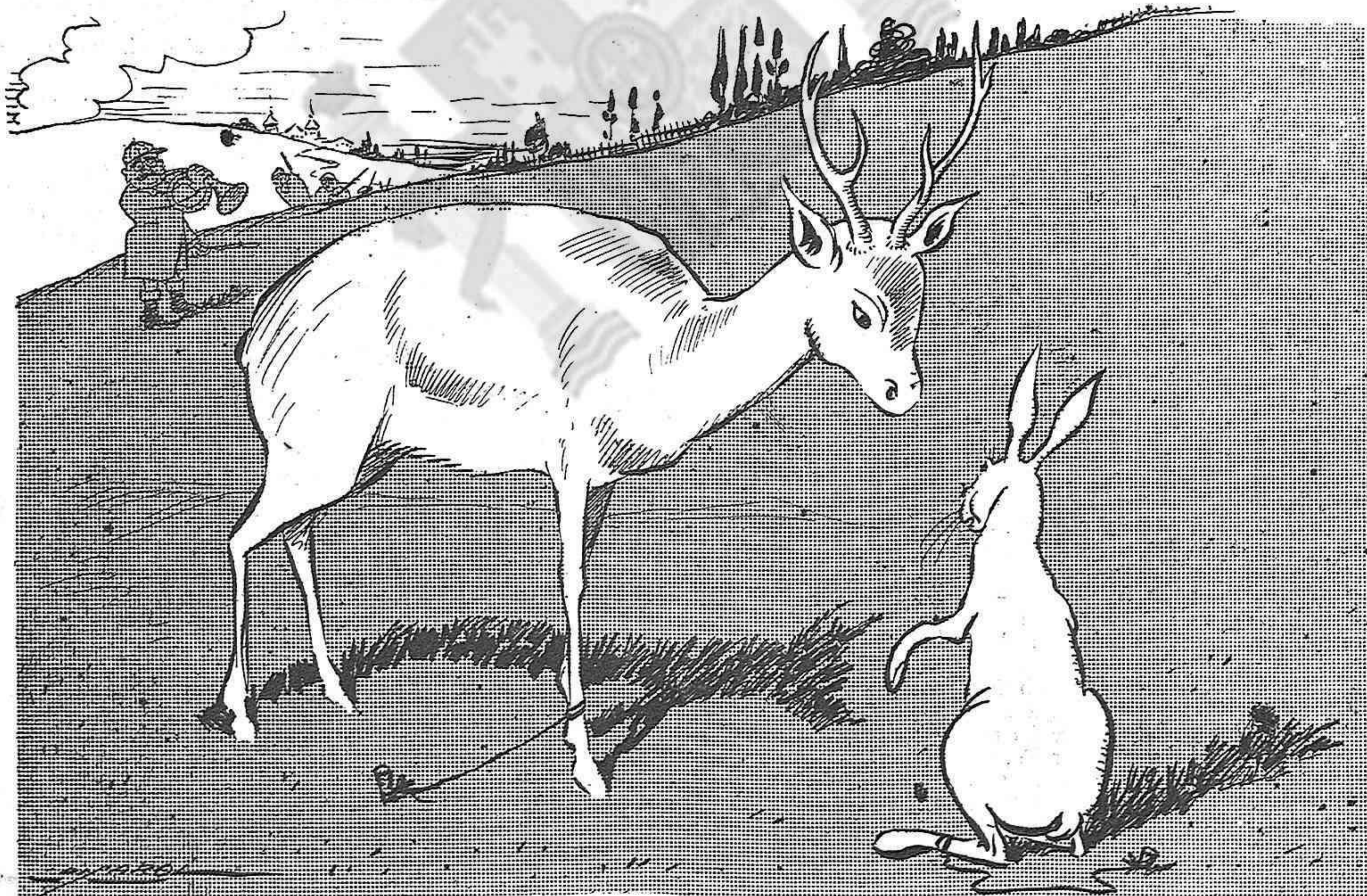
JOAN ROCABERT

IV

::: +
Canalejas Maura
Prim Colón

RICARDO LAFFITTE

Moments d'angunia

—Tu, banyut, ¿qui es aquell que toca la trompa, allà baix?
—No't fassi por... Es un contrari de la pena de mort.

¡ATENCIÓ!

El vinent divendres, 5 de Janer,
publicarà

La Campana de Gracia

un magnific

NÚMERO EXTRAORDINARI
dedicat

al ANY NOU

L'illustració serà interessantíssima
El text, tot de palpitant actualitat

8 planes * 10 centims

Divendres, 5 de Janer

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a